

Arrest

nr. 155 114 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 19 april 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Daarbij worden medische aandoeningen in hoofde van verzoekster aangehaald.

1.2. Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 13 mei 2013 kennis hebben genomen. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

A.E.

+ partner: A.I.

(....)

Nationaliteit: Albanië

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 29.03.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 19.04.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen. derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de graad van ernst van de ziekte waaraan de tweede verzoekster lijdt niet zou vermeld staan in het neergelegde standaard medisch attest.

4.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Op basis van de aanvraag tot machtiging tot verblijf omwille van medische redenen en het daarbij gevoegde neergelegde standaard medisch getuigschrift, is het niet te begrijpen hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot haar besluit komt.

In het standaard medisch attest staat immers vermeld dat na de bevalling therapie noodzakelijk zal zijn voor de baby.

- 4.2.1.

In het arrest nr. 69 398 dd. 28 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd reeds gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden alle elementen die vermeld staan in het standaard medisch getuigschrift teneinde te oordelen of de graad van de ernst werd vermeld:

"Op zijn minst bevatten deze antwoorden een indicatie aangaande de graad van de ernst van de ziekte. Het hiervoor geciteerde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat het standaard medisch getuigschrift een beschrijving dient te bevatten aangaande de graad van de ernst, echter blijkt nergens uit dit wetsartikel dat dit in een bepaalde rubriek dient te worden vermeld. Het volstaat dienaangaande dat de graad van de ernst van de ziekte ergens wordt vermeld op het standaard medisch getuigschrift."

- 4.2.2.

Indien er geen therapie zal worden geboden, zijn de consequenties mogelijks verregaand:

"Bij HBV-geïnfecteerde pasgeborenen ontstaan bij $\pm 4\%$ klinische symptomen. In zeldzame gevallen ($\pm 0,4\%$) treedt een fulminante hepatitis op rond de derde levensmaand met vaak een fatale afloop. Bij verreweg de meeste geïnfecteerde neonaten ontstaat een HBsAg-dragerschap. Indien er geen behandeling plaatsvindt overlijdt 30-35% van de chronische dragers tussen het twintigste en zestigste levensjaar aan de gevolgen van cirrose of HCC."

(stuk 3)

Therapie is aldus noodzakelijk teneinde ernstige gevolgen te vermijden.

- 4.2.3.

Het oordeel omtrent het feit of er al dan niet uitspraak werd gedaan over de graad van ernst van de aandoening werd gedaan door een ambtenaar.

Een ambtenaar, zonder enige medische scholing, is niet de geschikte persoon teneinde te oordelen over de gevolgen van een aandoening en teneinde te oordelen of een aandoening, in casu hepatitis B infectie tijdens de zwangerschap, niet sowieso een bepaalde graad van ernst impliceert.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat uitspraak wordt gedaan over de aanwezige graad van ernst door een ambtenaar die niet medisch onderlegd is.

4.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met alle feitelijke elementen aanwezig in het dossier.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, Le., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, aangezien in het neergelegde medische attest wel melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening, zij het op impliciete wijze.

4.4.

Niettegenstaand de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan.

Het standaard medische getuigschrift die bij de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, vermeldt duidelijk alle gevraagde gegevens zoals door artikel 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet worden vereist.

4.5.

De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van 3 van het EVRM, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt vast dat verzoekers, waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig is en niet draagkrachtig, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Wat betreft de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...).

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid,”

Uit artikel 9ter, § 3, 3°, *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden (zie RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

3.5. Blijkens het administratief dossier hebben verzoekers bij hun aanvraag van 19 april 2013 een medisch getuigschrift van 29 maart 2013 gevoegd conform het wettelijke voorziene model. In dit medisch getuigschrift wordt verzoekster vermeld als patiënt van de behandelende geneesheer die het getuigschrift heeft ingevuld.

De Raad wijst erop dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt B. DIAGNOSE een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoening”*, er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt, volstaat het daarom zeker dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het niet specifiek uit het antwoord op een bepaalde vraag (RvS 11 januari 2013, nr. 220.013, RvS 18 december 2012, nr. 221.805). Immers de gemachtigde mag wel nagaan of het antwoord op de vragen in het medisch getuigschrift als vermelding van de graad van ernst kan worden beschouwd (RvS 5 juni 2013, nr. 223.745). Andere vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift kunnen immers volstaan om de graad van ernst van de aandoeningen aan te tonen, in zoverre ze door verzoekers worden geconcretiseerd (RvS 17 maart 2015, nr. 230.526).

Daar staat tegenover dat het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, geenszins inhoudt dat een beoordeling van de graad van de ernst noch een beoordeling van opgegeven medische aandoeningen werd gemaakt. Er werd enkel vastgesteld dat het door verzoekers' overgemaakt standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de opgegeven aandoeningen niet vermeldt, wat effectief behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

De Raad benadrukt dat de graad van ernst duidelijk moet worden vermeld in het medisch getuigschrift. Anders dan verzoekers voorhouden mag, kan van de gemachtigde niet worden verwacht dat hij over zulke medische kennis beschikt dat hij kan vaststellen dat de graad van ernst van de aandoening op impliciete wijze wordt vermeld. Dit kan niet verwacht worden van een leek zoals de gemachtigde van de staatssecretaris aan wie de wetgever in artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft gegeven om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde vermeldingen bevat.

De beoordeling of de voorgelegde aandoeningen ernstige ziekten zijn, komt toe aan de ambtenaar-geneesheer, in overeenstemming met artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling was niet aan de orde aangezien de graad van ernst van de ziekte volgens de gemachtigde niet vermeld wordt en de aanvraag derhalve onontvankelijk werd verklaard.

3.6. Verzoekers menen dat onterecht wordt gesteld dat de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoekster lijdt niet vermeld zou staan op het voorgelegde getuigschrift.

Uit het medisch getuigschrift van 29 maart 2013 blijkt dat de behandelende geneesheer onder “punt B: Diagnose” de aard van de aandoening omschrijft als *“zwanger – vermoedelijke bevallingsdatum 01/05/2013”*. Onder punt C werd vermeld dat verzoekster een medicamenteuze behandeling volgt, met name foliumzuur en ogestan (vitamines). Onder punt D dat handelt over de gevolgen en de mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet, stelde de behandelende geneesheer dat een ziekenhuisbevalling noodzakelijk is en dat de baby postpartum therapie nodig heeft omdat verzoekster, de moeder, hepatitis B positief is.

Ter terechtzitting wordt de vraag gesteld welk actueel belang verzoekers nog hebben bij hun betoog. Er werd immers een aanvraag ingediend waarbij onder punt B enkel verzoeksters zwangerschap als aandoening werd aangehaald, waarbij verder werd meegedeeld dat een medicamenteuze behandeling nodig was alsook een ziekenhuisbevalling. Inmiddels is verzoekster bevallen – zij was uitgerekend voor 1 mei 2013. Dit betekent dat haar aandoening, met name haar zwangerschap, zich niet langer meer voordoet en dat haar nood aan een medicamenteuze behandeling en een ziekenhuisbevalling, zoals vermeld in het getuigschrift, niet langer meer blijkt. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting door de raadsvrouw van verzoekster niet betwist.

De raadvrouw stelt echter dat het gegeven dat verzoekster hepatitis B positief is consequenties heeft op de baby en dat het een infectieuze zwangerschap betreft. Ook in het verzoekschrift stellen verzoekers dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift duidelijk de graad van ernst van de aandoening blijkt daar er immers vermeld staat dat na de bevalling therapie noodzakelijk zal zijn voor de baby. Verzoekers voegen een stuk 3 dat handelt over de consequenties van hepatitis B op zwangerschap en pasgeborenen. Zij menen dat de graad van ernst van de aandoening op impliciete wijze wel wordt vermeld.

De Raad benadrukt evenwel dat het standaard medisch getuigschrift slechts handelt over verzoekster, niet over haar baby. Het is verzoekster die als patiënt wordt vermeld. In dit getuigschrift werd als aandoening enkel vermeld dat verzoekster zwanger is, waarvoor zij een medicamenteuze behandeling volgt en dat een ziekenhuisbevalling noodzakelijk is. Daargelaten de vraag of dit geheel aan elementen voldoende is om vast te stellen dat de graad van ernst van de aandoening, *in casu* zwangerschap, wordt vermeld, betwisten verzoekers noch hun raadvrouw dat heden de medicamenteuze behandeling en ziekenhuisbevalling niet langer noodzakelijk is nu verzoekster reeds bevallen is. De voorgelegde aandoening van verzoekster, met name de zwangerschap, was slechts tijdelijk en doet zich heden niet meer voor. Verzoekers noch hun raadvrouw slagen er in aan te tonen dat zij heden nog een actueel belang hebben bij hun betoog nu zij deze vaststellingen niet betwisten.

Wat betreft het betoog dat de baby postpartum therapie nodig heeft omwille van het feit dat verzoekster hepatitis B positief is, stelt de Raad vooreerst vast dat hepatitis B niet werd vermeld onder punt B als aandoening in hoofde van verzoekster in het medisch getuigschrift op basis waarvan de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Wel wordt hepatitis B vermeld in punt A dat de medische voorgeschiedenis van verzoekster betreft, maar nogmaals hepatitis B is niet de ziekte of de aandoening in functie waarvan het medisch getuigschrift en de verblijfsaanvraag werden ingediend. Voorts blijkt uit het medisch getuigschrift ook niet dat verzoekster een behandeling volgde omwille van hepatitis B. De Raad herhaalt dat de aanvraag en het medisch getuigschrift enkel betrekking had op een aandoening in hoofde van verzoekster, met name haar zwangerschap. Dat de baby van verzoekers postpartum nood zou hebben aan een therapie omwille van de hepatitis B van de moeder, doet geen afbreuk aan het feit dat de aandoening waarop de aanvraag om verblijfsmachtiging is gestoeld, met name de zwangerschap van verzoekster, zich heden niet meer voordoet.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, besluit de Raad dat verzoekers niet kunnen worden bijgetreden waar zij betogen dat de graad van ernst van de aandoening, *in casu* de zwangerschap van verzoekster, op impliciete wijze blijkt uit de vermelding dat na de bevalling therapie noodzakelijk is voor de baby.

Het stond verzoekers vrij om na de bevalling voor de baby een eigen aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, waarbij specifiek aandoeningen in hoofde van de baby konden worden aangehaald. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers zulke aanvraag voor hun baby hebben ingediend of dat een actualisatie heeft plaats gevonden van de verblijfsaanvraag van 19 april 2013. Ter terechtzitting beperkt de raadvrouw zich tot een summier betoog, zij kan ook niet meedelen of de baby al dan niet werd geïnfecteerd door de hepatitis B van de moeder.

De verwerende partij wijst erop dat in oktober 2013 *laisser-passers* werden aangevraagd voor verzoekers en hun kinderen bij de ambassade van Albanië te België en dat verzoekers op 7 oktober 2013 een verklaring ondertekenden waarbij zij stelden afstand te doen van alle openstaande procedures. Zij voegt daartoe stukken bij ter staving. Ook uit deze stukken blijkt niet dat verzoekers een eigen aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

Met betrekking tot de door verzoekers' aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoekers geven met het geheel te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing in het licht van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond en kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES